

РЕНАТА ПАКАРИЕ РЕЧНИЯТ ДУХ

Превод от италиански: Люба Никифорова, 1981

chitanka.info

Младежът Киазе бил виждал само веднъж прекрасната Еме и това му било достатъчно да се убеди, че тя е най-хубавата девойка в цялата околност.

Без да губи време, Киазе поискал ръката на Еме от родителите и, а той се върнал в село да подготви сватбата.

И всеки ден той намирал все по-нови и по-хубави думи, за да опише пред роднини и приятели красотата на годеницата си, която очаквал да пристигне всеки момент.

Бащата на Еме бил знатен човек и тъй като искал дъщеря му да пристигне в селото на годеника си, както подобава, избрал най-хубавата от прислужниците за придружница, като заповядал и на по-малката си дъщеря да отиде заедно със сестра си.

Най-после Еме, готова за сватба, напуснала бащината си къща заедно с прислужницата и по-малката си сестра. Пътят бил дълъг и трябвало да вървят цял ден, за да пристигнат в селото на Киазе. Но били весели и не почувствували умора.

Малко преди залез наближили селото, което вече се виждало, затова решили да се изкъпят в близката река, защото се били поизпрашили от пътя.

Във водата живеел дух, който владеел реката по цялото й течение, но Еме не знаела това и първа натопила краката си в хладката вода. Сестра й била по-назад, а прислужницата гледала отстрана. Трябва да ви кажа, че тя носела зло сърце.

Лошата жена била забелязала духа, който се таял недалеч от тях и ги наблюдавал, но не пожелала да задържи Еме, а я бутнала така, че тя паднала току до него и той я сграбчил и я отнесъл на дъното.

Сестричката й започнала да плаче, но жената я дръпнала грубо за ръката и й викнала:

— Ако продължаваш да плачеш, ще хвърля и тебе в реката като сестра ти. Горко ти, ако продумаш някому дума за това, което видя! Ела с мен и си дръж устата!

Като казала това, дала вързопчето на малкото момиче и се отправила към селото на Киазе.

Когато Киазе видял пред вратата на къщата си младата жена с момичето, останал изненадан, защото му се сторило, че това не е красивата му годеница, която си бил избрал. Той си помислил, че може би изглежда така, защото е изморена от пътя, и я поканил вътре, за да си почине и възвърне силите си.

После събрал цялото село, за да подхванат игри и пиршества, но всички, които идвали, поглеждали към жената и си казвали:

— Това ли е красивата девойка, която с такива думи ни описваше Киазе? — Но внимавали да не ги чуе той, защото го обичали и не желяели да му причинят мъка.

Дните течели, а Киазе все намирал някаква причина да отлага сватбата.

Жената била представила сестричката на Еме за своя малка прислужница. Отнасяла се много зле с нея, мъмрела я постоянно и я биела с тояга. Карала я всеки ден да ходи на реката и с грамадни стомни да й носи вода.

Киазе, който бил забелязал нейното лошо държание, я попитал един ден:

— Защо си толкова жестока към това дете?
— Защото има лош и непокорен нрав.

Един ден, когато момичето отишло за вода на реката, пълната стомна му натезала и то не могло по никакъв начин да я сложи на главата си. Седнало на брега и започнало отчаяно да плаче.

Неочаквано от реката излязла една прекрасна девойка: тя била Еме, която, като чула плача на

сестричката си, помолила духа да я пусне да излезе от реката само за един миг, за да ѝ помогне. Духът се съгласил, защото знаел, че Еме не можела вече сама да се освободи от неговата власт.

Когато момичето видяло сестра си, започнало още по-силно да плаче. Не искало да я пусне да си отиде, а хълцайки, ѝ заразправяло за своите патила.

—
Жената ме
измъчва, бие
ме с тояга...

— А
Киазе какво
казва? —
попитала
Еме.

—
Киазе още не
се е оженил
за нея и
всеки ден
отлага
сватбата.

— Бъди
спокойна,
мила сестро,
един ден ще
настъпи
краят на
нашите
страдания.

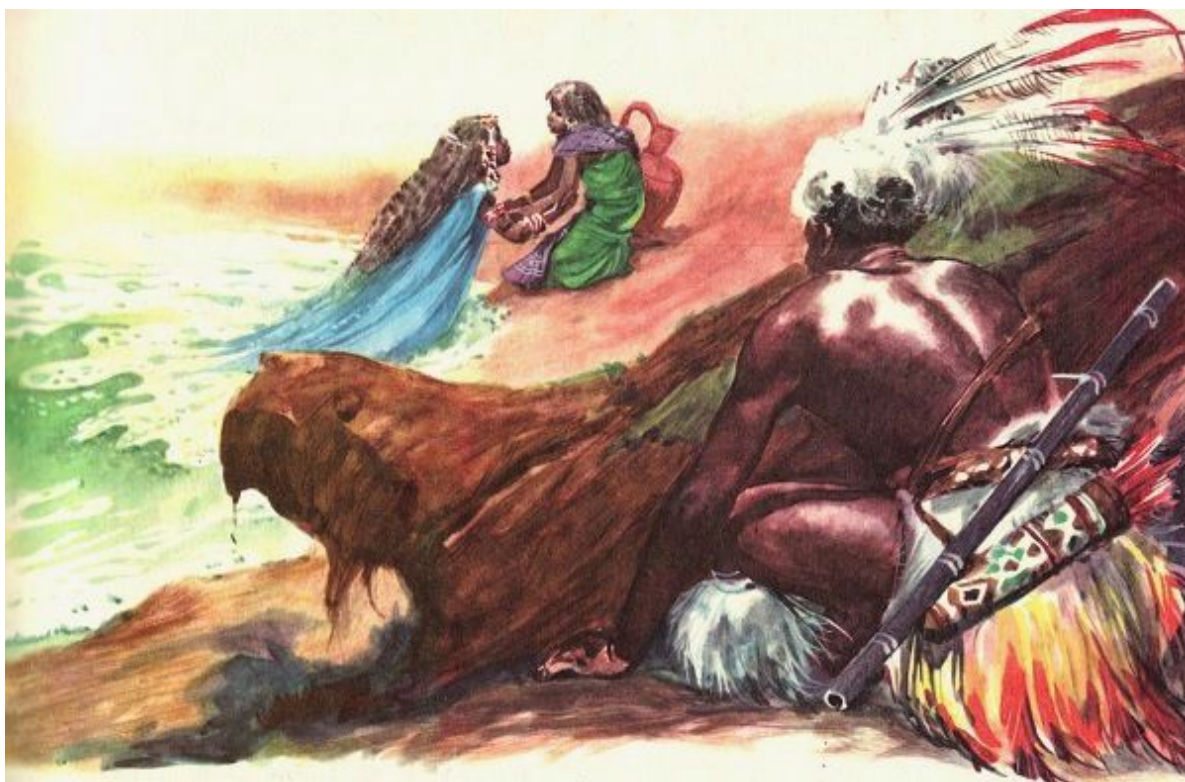
И като
казала това,
хубавата Еме
се гмурнала
отново във
водата.

Сестри
чката се върнала в къщи малко по-спокойна, но като я видяла такава,
жената с още по-голям гняв се нахвърлила върху нея, защото по този
начин си отмъщавала за постоянното отлагане на сватбата.

Изминали няколко дни. Една сутрин, когато момичето пак отишло
за вода на реката и през сълзи завикало сестра си Еме, минал един
ловец, приятел на Киазе. Като чул плача и отчаяните вопли, ловецът се

скрил зад дърветата и зачакал. Той видял как водите на реката се разтворили и от тях излязла на брега една много хубава девойка. Тя започнала да утешава момичето и му помогнала да си налее вода.

Щом девойката се изгубила отново във водата, ловецът се спуснал да тича и само за миг се намерил на нивата на Киазе, където той работел.

— Киазе — му извикал той запъхтяно, — преди миг оставих на брега на реката малката прислужница, която дойде в село заедно с твоята бъдеща невеста.

— Е, какво от това? — попитал Киазе, който не можел да чуе да му говорят за бъдещата му невеста, без да му се свие сърцето от болка.

— Слушай добре: момичето викаше и плачеше и от реката излезе една прекрасна девойка, която то назова с името Еме.

— Еме ли? Но как...

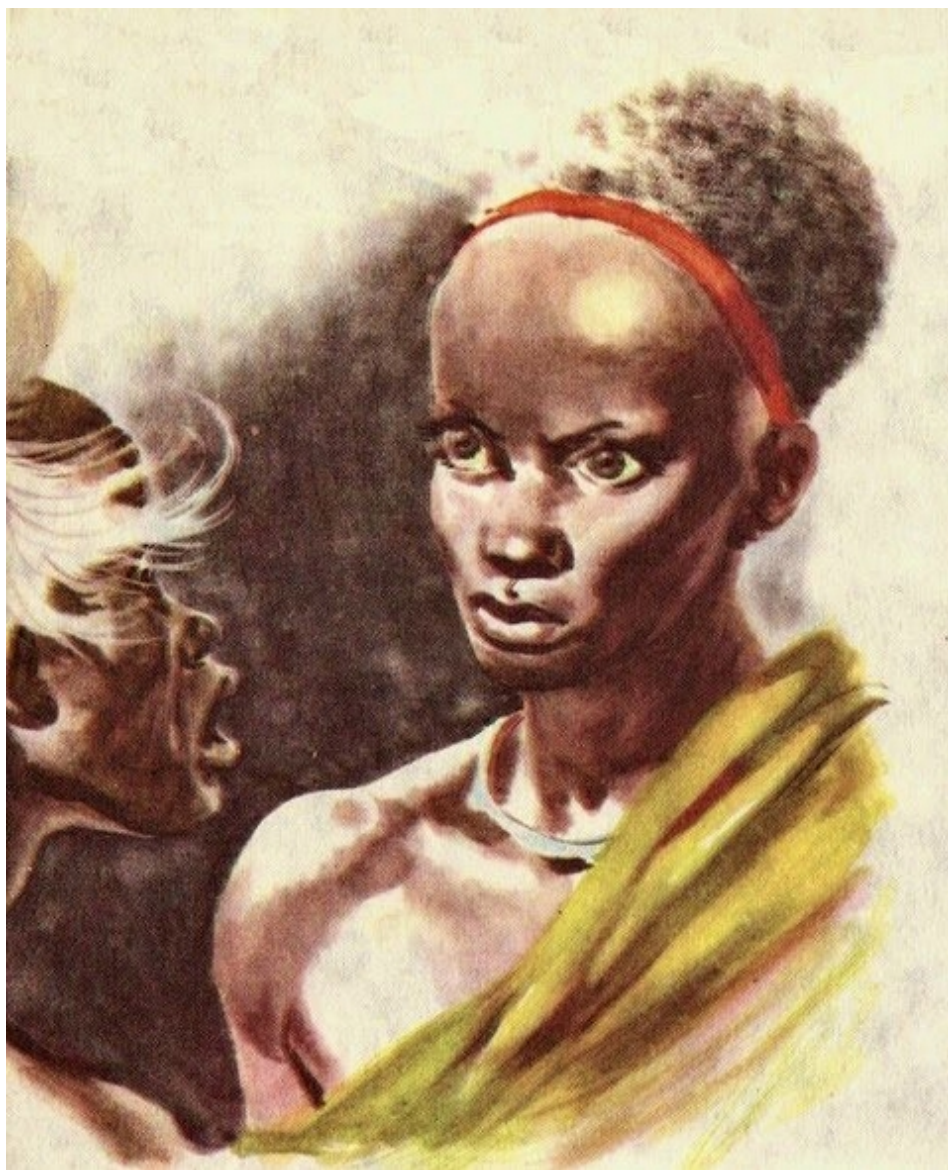
— Знам, че това е името на твоята годеница, и мисля, че всичко ми е ясно. Девойката, която излезе от водата, е самата тя, речният дух я е отвлякъл, а тази, която е в селото ни, е една измамница.

— Да, да, трябва да е точно така. Утре сутрин ще дойда и аз на реката.

И наистина на следната сутрин, докато момичето плачело и викало на брега, Киазе и ловецът се били скрили зад дърветата и внимателно наблюдавали реката.

Когато Еме се появила, цялата обсипана с капчици вода и озарена от слънцето, Киазе не могъл да се въздържи и извикал: «Тя е!»

Двамата мъже се върнали в селото, без да знаят какво трябва да направят. Речният дух бил много силен и те по никакъв начин не можели да му отнемат Еме.

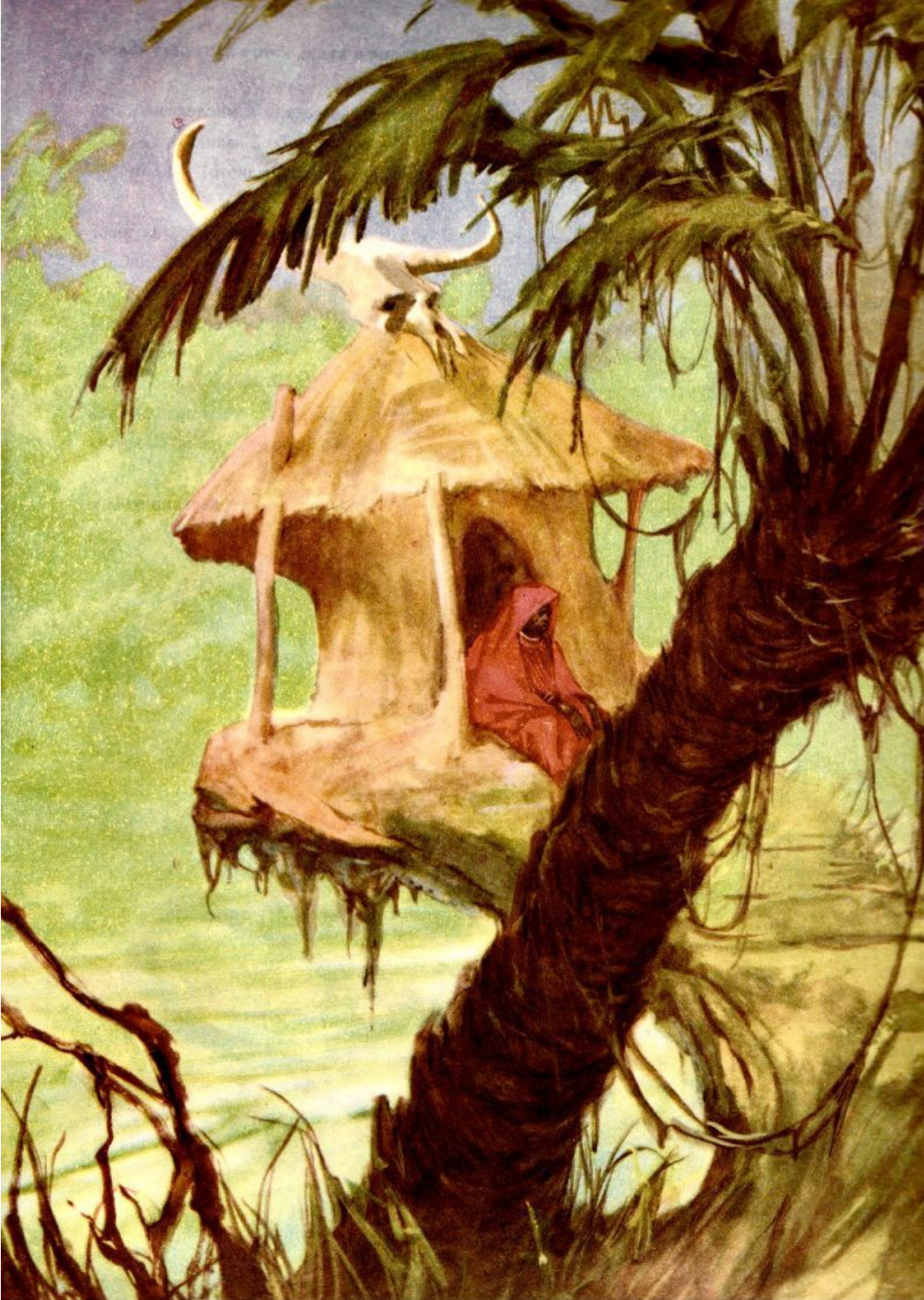

—
Само старата
вещица може
да ти
помогне —
рекъл най-
последно
ловецът. —
Тя е добра и
помага на
хората.

—
Имаш право
—
възкликнал
Киазе. — Ще
отида при
нея.

Старата
речна вещица
живееела
повече от сто
години в една
колиба близо
до водата.
Колибата ѝ
устоявала и

на най-силните води, защото когато те прииждали, вълните сами се отдръпвали от нейния праг.

Киазе разправил на вещицата цялата си история и накрая тя му рекла:

— Може да опитаме да направим нещо, но първо ми донеси една бяла коза, една бяла кокошка, едно парче бял плат и една кошница с яйца. Останалото остави на мене.

Киазе набавил всичко, което поискала вещицата, но трябвало да минат още седем дни, за да настъпи сгодно време. Най-после вещицата отишла съвсем сама на брега на реката, най-напред бутнала във водата бялата коза и бялата кокошка, после едно по едно хвърлила яйцата и накрая разпростряла върху водата парчето бял плат, което течението понесло.

Веднага след това водите се разтворили и хубавата Еме излязла на брега.

— Добре дошла, Еме! — й рекла вещицата. — Не се плаши, аз съм твоя приятелка и ще те събера с твоя Киазе.

Хванала за ръка девойката и я отвела в колибата си, където я скрила в най-тъмния ъгъл.

След малко дошъл и Киазе с приятеля си ловеца.

Можете ли да си представите каква голяма била радостта на двамата годеници, когато най-после се видели заедно?

Еме попитала веднага за сестричката си, а Киазе изпратил приятеля си ловеца да я дочака на брега на реката. Щом момичето се появило както всеки ден с голямата си стомна, ловецът го хванал за ръката и го завел в колибата на вещицата. О, каква радост изпитали двете сестри, като се прегърнали отново. Плачели и се смеели с препълнени от щастие сърца. После Еме казала на сестра си да се върне в къщи, като я напътила какво да прави.

Момичето изтичало весело и влязло в къщи. Лошата жена седяла и мислела ядосано какво да направи, за да накара Киазе да се ожени за нея по-скоро. То й извикало:

— Ти си зла жена, измами моята сестра и ще си получиш заслуженото!

Жената скочила веднага:

— Откъде се сдоби с такава смелост, малка негоднице? Сега ще те науча аз тебе!

Грабнала тоягата и подгонила момичето, което се отправило тичешком към колибата на вещицата.

Щом стигнало до колибата, момичето се вмъкнало през вратата, а жената останала отвън. Тогава на прага се появила Еме с цялата си красота. Злата жена, като я съгледала, изгубила и ума, и дума и не знаела що да стори.

Хукнала да бяга и както тичала по брега на реката, подхлъзнала се и паднала във водата. Водният дух това и чакал. Сграбчил я и я повлякъл надолу. Той я задържал за своя пленница на мястото на Еме.

Така Еме и Киазе могли най-после да се оженят и живели дълъг и щастлив живот.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.